

разсея донякъде внушенията им, да разпръсна напрежението в това краевоковно вглеждане.

Личният момент в него е един скромен бунт на литератор, вече две десетилетия занимаващ се с темите на Яворовата личност и творчество, съпротивяващ се да не изпадне в пълна зависимост, но и стремящ се да запази дареното му право да се докосва до сакрални същности. Може би проблематизирането на Яворовия култ сега, в края на века, ще отвори нови хоризонти в диалога ни с митотвореца и митоносителя. Направеното вглеждане съвсем отчетливо налага една възможна схема на прочит, но и тя върши своя избор, оставя настрана това от творчеството и личността му, което не ѝ върши работа в момента. Толкова други възможни прочити биха могли да я разтърсят...

Във финала на Яворовата драма няма място за други персонажи. Затова тя не може и не трябва да се превръща и за други в реална, житейска, че и политическа драма. Няма други конкретни поданици в тази самотническа територия на Душата и Духа. Бихме могли да пребиваваме в нея идеално, без да търсим за себе си конкретен топос тук.

Не трябва да виним Поета за неговото глобалистично присвояване на националната общност и нейните ценности. То също е идеално. В края на краищата изкуството е една сериозна, а понякога и трагическа, но все пак - игра. И Яворовото творчество ни представя едно възможно, царствено-самотно, героическо битие на АЗ-а. Чрез краевоковното вглеждане сега и всички ние можем на друго равнище да преживеем отново идентификационно това творчество. Но не трябва безразсъдно да се потапяме в безбрежните, бездънни, предвечни и всевечни води.